

се излѣха. Опълчението пакъ тръгна по Ново-Загорското шосе, при това взеха се всичкитѣ прѣдпазителни мѣрки: най-напрѣдъ вѣрвяха драгунитѣ, подиръ тѣхъ авангарда съ своитѣ челни и бокови отряди, главнитѣ сили и прочее.

Стигнахме пакъ същата рѣчица, отъ кждѣто тѣзи сутринь бѣхме тръгвали за Стара Загора. Слѣдъ малко се забѣлѣжи едно движение на ординарцитѣ и адютантитѣ: — отдаваха се заповѣди.

Отряда се построи въ резервенъ порядъкъ, а подиръ въ боевий и така продължаваше да настѣпва, когато отъ вчерашното мѣсто на турската батарея се раздадоха топовни гърмежи, които, впрочемъ бѣха безвръдни.

Нашата батарея въ карьеръ излѣзе на вчерашната си позиция, сие се отъ прѣдкитѣ и започна да отговаря на турскитѣ гранати. Послѣ това и цѣлия отрядъ зае вчерашната си позиция.

Всички очаквахме заповѣдъ за настѣпване, но такава заповѣдъ не послѣдва. Вижда се, че опълчението е очаквало пристигването на Генералъ Гурко. Между това слънцето отдавна се бѣ навело къмъ западъ.

— Значи и днешния день прѣкарахме, като вчерашния, жазваха офицеритѣ и опълченцитѣ. Най-послѣ, както и вчера, послѣдва заповѣдъ отряда да отстѣпи.

— Чудно нѣщо! Защо бѣше това ходение назадъ и напрѣдъ? се питаха офицери и опълченци. Ако трѣбваше днесъ да бждемъ тукъ на позицията, не трѣбваше снощи да отстѣпваме. Ако пъкъ трѣбваше днесъ да отстѣпимъ, — не трѣбваше днесъ да дохождаме тукъ, да исхарчимъ нѣколко стотини грѣшни гранати и пакъ да отстѣпимъ и да покажемъ на противника нашата слабостъ.

И наистина, за нашия отрядъ бѣше твърдѣ мъчно да си пробие пътъ и се съедини съ Гурко, тъй като ний имаме противникъ несравнено по многочисленъ

Нѣкои отъ офицеритѣ обясняваха нашето повторное идване на позицията съ надеждата, че може би Генералъ Гурко да бѣ прѣвзелъ Нова-Загора и тръгналъ за Стара Загора, въ какъвто случай опълчението